RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 94.685 van 11 april 2001.
in de zaak A. 102.772/XIV-3106

In zake : Rafaël BUTERASHVILY,
verbijvende in de gevangenis te 2000 ANTWERPEN,
Begijnenstraat 42

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Rafaël BUTERASHVILY, van Russisch-Israëlische nationaliteit, op 3 april 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Minister van Justitie van 27 maart 2001, waardoor de uitlevering van verzoeker wordt toegestaan aan de Regering van de Verenigde Staten van Amerika, wegens de feiten waarvoor tegen verzoeker, een aanhoudingsbevel op 21 december 1999 werd uitgevaardigd door de "United States Magistrate of the United States District Court, Eastern District of New York", wegens naar Belgisch recht, feiten gekwalificeerd als invoer, handel en bezit van verdovende middelen, gepleegd binnen de jurisdictie van de verzoekende Staat, tussen 1 oktober 1998 en 30 september 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 9 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op dinsdag 10 april 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VANDERVEEREN die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. DERVEAUX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt:

"Koninkrijk België
Ministerie van Justitie
De Minister van Justitie
Gezien de brief dd. 17.11.2000 van de Minister van Buitenlandse zaken en de daarbijgevoegde nota van de ambassade van de Verenigde Staten van Amerika te Brussel waarbij de uitlevering wordt gevraagd van de Russisch-Israëlische onderdaan BUTERASHVILY Rafaël, geboren te Georgië op 07/09/1950;
Gezien de daarbij overgelegde stukken waaronder het bevel tot aanhouding dd. 21.12.1999 uitgevaardigd door de 'United States Magistrate of the United States District Court, Eastern District of New York', wegens, naar Belgisch recht omschreven als invoer, handel en bezit van verdovende middelen, feiten gepleegd binnen de jurisdictie van de verzoekende Staat, tussen 01.10.1998 en 30.09.1999;

Gezien het advies uitgebracht door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen op 08.03.2001;

Gelet op de Overeenkomst inzake uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te Brussel op 27 april 1987;

Gelet op het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen, opgemaakt te New York op 30 maart 1961, m.b. artikel 36.2 a) i);

Gelet op de uitleveringswet van 15 maart 1874;

Overwegende dat de feiten zowel naar Belgisch als naar Amerikaans recht strafbaar zijn gesteld, dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 1 en 2.1 van voornoemde Overeenkomst en dat de verjaring van de strafvordering naar Belgisch recht niet is bereikt;

Overwegende dat de feiten geen politiek of een daarmee samenhangend misdrijf uitmaken;

Overwegende dat niet is gebleken dat het verzoek tot uitlevering dat op een misdrijf van gemeen recht berust, is ingegeven om een persoon wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging te vervolgen of te straffen;

Overwegende bijgevolg dat aan de voorwaarden en de formaliteiten inzake de uitlevering is voldaan,

Besluit

Enig artikel. De uitlevering van BUTERASHVILY Rafaël wordt toegestaan aan de regering van de Verenigde Staten van Amerika wegens de feiten waarvoor tegen de opgeëiste persoon voornoemd aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd.

Brussel, 27 maart 2001.";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker op goede gronden aanvoert dat de bestreden beslissing dateert van 27 maart 2001, hem op 30 maart 2001 ter kennis gebracht, met de omstandigheid

dat hij op 3 april 2001 zijn verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, zodat verzoeker met de vereiste alertheid en diligentie heeft gehandeld, rekening houdend met het feit dat de bestreden beslissing op elk ogenblik kan worden uigevoerd; dat bijgevolg is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2,;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker een eerste middel afleidt uit "de schending van op straffe van nietigheid voorziene formaliteiten, evenals (de) schending van de wet op het taalgebruik in de gerechtszaken."; dat verzoeker in essentie betoogt dat de bevoegde raadkamer enkel beschikte over de Franse vertaling van de procedurestukken bij het verlenen van het exequatur op 23 november 2000, aan het aanhoudingsbevel van 21 december 1999, uitgaande van de Amerikaanse Autoriteiten; dat pas op 1 december 2000 van voornoemde stukken een Nederlandse vertaling voorhanden was;

Overwegende dat verzoeker op het eerste gezicht niet aantoont dat de bevoegde raadkamer niet met kennis van zaken voornoemd exequater heeft verleend, zodat het middel afgeleid uit de beweerde miskenning van het taalgebruik in gerechtzaken, op het eerste gezicht, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd; dat bovendien de ingeroepen onwettigheid betrekking heeft op een beslissing van de Rechterlijke Macht die niet kan worden getoetst door de Raad van State; dat verzoeker bijgevolg niet aantoont dat het voorschrift van artikel 3.2 van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 werd geschonden;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de door de Minister van Justitie weerhouden motivering louter formeel is, en geen concretisering bevat van deze motivatie noch in feite, noch in rechte, terwijl alle individuele bestuurshandelingen de motiveringen formeel moeten vermelden, waarop zij steunen, en deze motivering adequaat en "naar feit verantwoord moet zijn";

Overwegende dat om de wettigheid van de bestreden beslissing te toetsen enkel dient te worden nagegaan of de persoon om wiens uitlevering wordt verzocht een vreemdeling is; dat aan deze voorwaarde is voldaan, vermits uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker de Russische en de Israëlische nationaliteit bezit en niet de Belgische; dat vervolgens dient te worden onderzocht of de uitlevering wordt gevraagd door de verzoekende Staat op grond van een bevel tot aanhouding of van een andere akte die dezelfde kracht heeft, uitgaande van de bevoegde vreemde Overheid, onder duidelijke omschrijving van de feiten; dat aan deze voorwaarde eveneens is voldaan, omdat het verzoek tot uitlevering wordt gevraagd op grond van het bevel tot aanhouding van 21 december 1999 uitgaande van Michael L. ORENSTEIN, United States Magistrate of de the United States District Court, Eastern District of New York ("warrant for arrest"), waarin de feiten duidelijk omschreven worden als "samenzwering met het oog op de invoer, het verdelen en het in bezit hebben van heroïne met de bedoeling om het te verhandelen"; dat bovendien dient te worden nagegaan of de feiten, zowel naar het recht van de verzoekende Staat als naar Belgisch recht vervolgbaar en strafbaar zijn met een vrijheidsstraf waarvan de maximumduur tenminste één jaar bedraagt of een zwaardere straf; dat aan deze voorwaarde eveneens is voldaan omdat uit de stukken blijkt dat de feiten volgens

het recht van de verzoekende Staat strafbaar zijn gesteld met een gevangenisstraf van tien jaar tot levenslang, overeenkomstig de artikelen 841, 846, 952, 960, 963 van hoofstuk 21 van het Wetboek van de Verenigde Staten en naar Belgisch recht met drie maanden tot vijf jaar gevangenisstraf, overeenkomstig de artikelen 1, 2 bis, 4, 5 en 6 van de Drugwet van 24 februari 1921, zodat is voldaan aan artikel 2 van de Overeenkomst inzake uitlevering afgesloten tussen België en de Verenigde Staten van Amerika op 27 april 1987; dat daarenboven dient te worden nagegaan of de ten laste gelegde feiten tot uitlevering aanleiding kunnen geven;

Overwegende dat op het eerste gezicht de strafbare feiten niet als een politiek, militair of een niet voor uitlevering vatbaar fiscaal delict kunnen worden beschouwd en dat er op het eerste gezicht geen redenen zijn om aan te nemen dat het verzoek tot uitlevering werd gedaan met de bedoeling een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid, noch dat de positie van verzoeker om één van deze redenen ongunstig dreigt te worden bïïnvloed, naar luid van artikel 2 bis van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 en van artikel 4 van de Overeenkomst van 27 april 1987; dat bijgevolg ook aan deze voorwaarde is voldaan; dat tenslotte dient te worden nagegaan of de verjaring van de strafvordering wegens de feiten, zowel naar Belgisch als naar het recht van de verzoekende Staat, niet is ingetreden;

Overwegende dat de feiten zich situeren tussen 1 oktober 1998 en 30 september 1999, zodat op het eerste gezicht, de strafvordering met betrekking tot de feiten, waarvoor de uitlevering wordt gevraagd niet is verjaard; dat bijgevolg ook aan deze voorwaarde is voldaan;

overwegende dat de bestreden beslissing alle voorgaande elementen bevat en bijgevolg op het eerste gezicht wettig is;

Overwegende dat de Raad van State onbevoegd is om te oordelen of de aan verzoeker ten laste gelegde feiten als een poging dienen te worden gekwalificeerd; dat deze beoordeling enkel aan de bevoegde buitenlandse rechter lijkt te kunnen toekomen;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van artikel 36.2.2.a.i) van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen opgemaakt te New York op 30 maart 1961 en van "het beginsel van behoorlijk bestuur.";

Overwegende dat verzoeker in wezen aanvoert dat de feiten die hem eventueel ten laste zouden kunnen worden gelegd enkel in België zouden zijn gepleegd en niet in de Verenigde Staten, zodat krachtens artikel 29 van de wet van 17 april 1878, zoals gewijzigd, houdende de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, enkel de Belgische rechtscolleges territoriaal bevoegd zouden zijn;

Overwegende dat dit middel op het eerste gezicht feitelijke grondslag mist, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat een staal heroïne vanuit Antwerpen naar de Verenigde Staten werd verstuurd, zodat prima facie, één van de constitutieve bestanddelen van het misdrijf, met name de invoer van heroïne op het grondgebied van de Verenigde Staten, werd gepleegd; dat bijgevolg het in het middel vermelde artikel wel degelijk van toepassing is en op het eerste gezicht niet werd

geschonden; dat dit onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker niet uitlegt welk beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden, zodat dit onderdeel van het derde middel niet ontvankelijk is;

2.2.4. Overwegende dat verzoeker een vierde middel aanvoert, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging en van de artikelen 1, 2, 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de vaststellingen die aan de grondslag liggen van de strafvervolgingen in de Verenigde Staten nietig zouden kunnen worden verklaard, gelet op de politionele provocatie en doordat verzoeker strafklacht heeft neergelegd in handen van de Onderzoeksrechter in Antwerpen op 2 februari 2001, wegens illegaal optreden van de Belgische Politiediensten, terwijl op het argument van de regelmatigheid van de strafvervolgingen niet wordt geantwoord in het bestreden besluit en terwijl het nemen van het besluit van 27 maart 2001 zonder te wachten op de afloop van deze strafklacht de uitoefening van de rechten van verdediging van verzoeker in het gedrang brengt;

Overwegende dat dit middel buiten de beoordelingsbevoegdheid valt van de Raad van State, vermits het in wezen betrekking heeft op de wijze waarop een informatieonderzoek werd gevoerd door het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen; dat de Raad zich niet vermag te mengen in aangelegenheden die tot de exclusieve bevoegdheid behoren van de Rechterlijke Macht; dat hetzelfde geldt voor de Auteur van de bestreden beslissing; dat het vierde middel bijgevolg onontvankelijk is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze

vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf april tweeduizendeen, door :

de H.	D. MOONS,	Wnd. Kamervoorzitter, staatsraad,
	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**